

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/118/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010011
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1416010011.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Ľudmily Králikovej a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci obžalovaného T. H., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného Pavla H. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. 2T/4/2016 z 28.09.2016, na verejnom zasadnutí konanom 6. decembra 2016 v Bratislave takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1, písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e s a rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. 2T/4/2016 z 28.09.2016 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovanému T. H. i n a r. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom F. č. XXX, okres Y., vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava od 17. júla 2015

u k l a d á

podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. d), písm. j), písm. l), § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona obžalovaný sa z a r a d ť u j e n a výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok zostáva nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 28.09.2016, sp. zn. 2T/4/2016 v spojení s opravným uznesením z 13.10.2016 bol obžalovaný T. H. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods.1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona (s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona), v bode 1/ a z prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, v bode 2/ na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

od presne nezisteného času opakovane zadovažoval v Českej republike, v obci Velká nad Veličkou, prostredníctvom ďalších trestne zodpovedných osôb omamné látky, najmä marihuanu v presne nezistenom množstve, ktorú prechovával na vysokoškolskom internáte L. Štúra v Mlynskej doline v bloku A na 2. poschodí, izba č.226 a iných presne nestotožnených miestach, až do doby kedy marihuanu po predchádzajúcej telefonickej, ústnej dohode alebo dohode formou SMS správ alebo cez sociálnu sieť Facebook v prvom polroku 2015 opakovane predával, prípadne bezodplatne poskytoval v Myjave pri internáte pri Štúrovej ulici, na vlakovej stanici v obci Brestovec, v obci Rudník, ako i na iných nestotožnených miestach a to minimálne piatim konzumentom a to R.P. a to asi dvadsaťkrát za sumu 4,- až 5,- Euro za jednu dávku, v priemere celkovo za 70,- Euro, D.M. predal marihuanu maximálne päťkrát jeden gram po 10,- Euro, T.I. predal marihuanu v množstve 20 až 30 dávok, za sumu 1gram po 5,- Euro, J.K. predal marihuanu jedenkrát v množstve asi 15 gramov za sumu 100,-Euro, S.M. poskytoval marihuanu bezodplatne, pričom uvedené omamné látky prechovával až do 23.40 hod. dňa 16.júla 2015, kedy bol v Bratislave na vysokoškolskom internáte v Mlynskej doline v bloku A na druhom poschodí v izbe č. 226 počas kontroly dvoma pracovníkmi SBS služby z dôvodu

hlučného správania kontrolovaný a následne po príchode príslušníkov Policajného zboru marihuanu dobrovoľne vydal, pričom následnou analýzou Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava bolo zistené, že sa jedná o sušený materiál konope s hmotnosťou 39,98g s priemernou koncentráciou THC 14,1% hmotnostných obsahujúce 5637 mg čo zodpovedá minimálne 79 obvykle jednorazovým dávkam drogy, mikroténová taška obsahovala konope o hmotnosti 1252 mg s priemernou koncentráciou THC 4,0 % hmotnostných obsahujúca 50 mg čo zodpovedá minimálne dve obvykle jednorazovým dávkam drogy, konope s hmotnosťou 37,01g s priemernou koncentráciou THC 9,4 % hmotnostných obsahujúca 3479 mg čo zodpovedá minimálne 74 obvykle jednorazovým dávkam drogy, plastové vrečko s obsahom konope o hmotnosti 386 mg s priemernou koncentráciou THC 9,5 hmotnostných obsahujúce 37 mg čo zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke, plastové vrečko s obsahom konope o hmotnosti 3390g s priemernou koncentráciou THC 7,0 % obsahujúce 237 mg čo zodpovedá minimálne šesť obvykle jednorazovým dávkam drogy, plastové vrečko s obsahom semien a častí stoniek konope s hmotnosťou 1341 mg, ktoré obsahovali iba stopové množstvá účinných látok, hašiš s hmotnosťou 197 mg s priemernou koncentráciou 19,3 % hmotnostných THC, obsahujúci 38 mg THC čo zodpovedá minimálne jedna obvykle jednorazovej dávke drogy, hašiš s hmotnosťou 304mg s priemernou koncentráciou 9,4% hmotnostných obsahujúci 29 mg THC čo zodpovedá minimálne jednej obvykle jednorazovej dávke drogy, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a Hašiš (živica z rastlín rodu Cannabis) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

v bode 2/

v polovici mesiaca jún 2015 obžalovaný si zadovážil na bližšie nestotožnenom mieste mesta Y. podomácky vyrobenú zbraň valcového tvaru ktorá umožňuje strelbu jednotlivo s nábojmi s okrajovým zápalom kal. 22 Long C. a túto neoprávnene prechovával vo svojom osobnom motorovom vozidle značky Škoda Felícia, zelenej metalízy, evidenčné číslo vozidla: MY-XXXAZ, zaparkovanom v Bratislave na parkovisku pred cintorínom L. údolie a 27 kusov nábojov kalibru 22 značky Sellier F. C. N. C., ktoré bez príslušného oprávnenia prechovával na izbe vysokoškolského internátu U.-XXX, Bratislava, Staré grunty č.36 a tieto dňa 17.júla 2015 v čase o 09.00 hod. počas dokumentovania drogovej trestnej činnosti vedenej na Okresnom riaditeľstve Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV pod sp.zn.: ČVS:ORP-376/1-VYS-B4-2015 dobrovoľne vydal, pričom následnou analýzou Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava bolo zistené, že sa ide o zakázanú zbraň kategórie A podľa § 4 ods.2 písm. g/ zákona č.190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive v znení neskorších právnych predpisov a podľa § 2 ods.1 písm. g/ zákona č.190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive v znení neskorších právnych predpisov ide o strelivo, ktoré môže do vlastníctva nadobudnúť len držiteľ zbrojného preukazu, držiteľ zbrojnej licencie alebo držiteľ zbrojného sprievodného listu na trvalý vývoz podľa § 12 ods.1 zákona č.190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive v znení neskorších právnych predpisov pričom obžalovaný nie je držiteľom zbrojného preukazu.

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, § 41 ods. 1, 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí:

- mini digitálna váha v čiernom puzdre a plastový obal
- veci na aplikáciu drogy v jednom kuse priesvitnom obale o rozmeroch 12 x 19 cm
- dva kusy kovová fajka
- jeden kus čierna plechová nádoba
- jeden kus strieborná plechová nádoba
- jeden kus oranžový plastový vrchnák s kovovým zariadením na vrchu
- jeden kus priesvitný plastový tlakom uzatvárací sáčok o rozmeroch 14 x 19 cm s obsahom neznámeho počtu priesvitných plastových tlakom uzatváracích sáčkov.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej pätnásťdňovej lehote od jeho oznámenia, dňa 12.10.2016 (podaným na pošte) podal odvolanie obžalovaný, ktoré prostredníctvom obhajcu odôvodnil, s poukazom na napadnutý rozsudok a jeho odôvodnenie tým, že primárne poukazuje na svoju záverečnú reč z 28.09.2016, ktorej sa v plnej miere pridržiava. V úvode odvolania poukázal na nesprávnosť výrokovvej časti v bode 1/ obžaloby, že od presne nezisteného času mal opakovane zadovážovať drogy v Českej republike v obci Veľká nad Veličkou, nakoľko táto skutočnosť nevyplýva z vykonaného dokazovania. Na strane 2/4/ a 10/ rozsudku namietal zrejmu nesprávnosť o hmotnosti konope 3390 g, hoci správne má byť 3390 mg, čo vyplýva z predbežného vyjadrenia KEU PZ Bratislava zo 17.07.2015.

Za najvýznamnejší faktor a dôkaz považuje zápisnicu o vydaní vecí zo 17.07.2015, nakoľko išlo o dve zápisnice z toho istého dňa, vykonané v ten istý čas od 09.00 do 09.20 hod. Z dokazovania vyplýva, že uznesenie o začatí trestného stíhania v predmetnej veci bolo začaté neodkladným a neopakovateľným úkonom, vydaním vecí podľa § 89 ods. 1 Tr. por. zo 17.07.2015. Keďže v rovnakom čase por. Bernátom, príslušníkom kriminálnej polície OKP Bratislava IV mali byť spísané dve zápisnice o vydaní vecí, v rovnakom čase od 09.00 do 09.20 hod., pričom z dokazovania vyplynulo, že zápisnice o vydaní vecí neexistujú v origináli a v spise sa nachádzajú iba opisy týchto zápisníc. Čo sa stalo s ich originálom nevedel vysvetliť ani por. H. F., ktorý ich mal spisovať priamo pri samotnom úkone vydaní drog a nábojov a kovovej trubky. V spise sa nachádzajú rôzne služobné záznamy rôznych policajtov, ktorí vysvetľujú pôvod opisov zápisníc o vydaní vecí, snažia sa konvalidovať pochybenie príslušníkov polície, ktoré však z procesného hľadiska nemajú žiadnu relevanciu. Obžaloba výsluchy policajtov nenavrhol, avšak ich tvrdenia uvádzané v služobných záznamoch nemôžu byť vzaté v úvahu pri rozhodovaní odvolacieho súdu. Preukázateľný záver je ten, že zápisnice o vydaní vecí zo 17.07.2015 v origináli neexistujú a v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebol zabezpečený obžalobou akýkoľvek iný dôkaz, ktorý by potvrdil, že v origináli vôbec existovali. Vzhľadom na nemožnosť porovnania ich opisov a originálov nedá sa určiť, či opisy obsahujú všetko, čo malo byť údajne políciou spísané, či na mieste boli vykonané poučenia, ako sa v opisoch uvádza, či boli veci zaistené týmito zápisnicami úplne, či bola zápisnica na mieste úkonu spísaná a preto absentuje akýkoľvek hodnoverný dôkaz, ktorý by potvrdil a verifikoval svedecké výpovede príslušníkov PZ F. a T., zvlášť za okolnosti, že uvedení svedkovia neuvádzajú skutočnosti tak, ako sa stali. Vychádzajúc z výpovedi svedka F., zápisnice o vydaní vecí odzrkadľujú samotný priebeh úkonu, pričom je toho názoru, že z časového hľadiska nebolo možné byť na dvoch rôznych miestach naraz, teda internátna izba a parkovisko pred cintorínom L. údolie a preto tvrdenie svedka F. sa logicky nemôže zakladať na pravde. V tomto kontexte pripadá v úvahu, že zápisnice boli spisované len na počítači, v kancelárii pána F., na mieste nebolo spisované nič a nebol ani poučený. Za dôveryhodné nemožno považovať ani tvrdenie svedka T. z 13.09.2016, že si pamätá, že kolega vypisoval papiere a aj podpísal zápisnicu. Aj z časového dôvodu, vzhľadom na značnú vzdialenosť jednotlivých miest, kde mali byť zápisnice spisované, to nebolo možné. Následne spochybnil aj odpovede svedka T., že si na položené otázky nepamätá, čo zdôvodňoval časovým odstupom. Uvedená pochybnosť má význam aj z hľadiska samotného úkonu, keď svedok F. uvádzal, že obžalovaný bol poučený podľa § 34 ods. 1, § 89 a § 70 Tr. por. a za pochybné preto považuje tvrdenie por. Bernáta a za pravdivé treba považovať tvrdenie obžalovaného, že pred úkonom nebol poučený, vychádzajúc aj zo zásady in dubio pro reo.

Hypoteticky rozviedol, že aj keby bolo poučenie vykonané, bolo v rozpore so zákonom, s poukazom na pokyn prokurátora Generálnej prokuratúry v súvislosti s postupom podľa § 363 a nasl. Tr. por. Preto je toho názoru, že postup policajného zboru pri zaistení omamnej látky, resp. nábojov a trubky, bol v rozpore so zákonom o policajnom zbore a trestným poriadkom, pre absenciu poučenia podľa § 8 ods. 2 Zák. o PZ, resp. § 121 Tr. por., s poukazom na § 85 ods. 5 Tr. por. z pohľadu, že k priznaniu k spáchaniu priestupku alebo trestného činu nemožno nikoho nútiť. V tejto súvislosti poukázal na príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých získavať dôkazy je možné len zákonným spôsobom. Vychádzajúc z toho, že bol poučený a vyzvaný podľa § 89 Tr. por., aby vydal vec, pretože bol podozrivý z trestného činu, mal v čase od 09.20 hod poučeniú porozumieť a podpísať zápisnicu o vydaní veci za predpokladu domnienky, že zápisnica bola spisovaná na mieste úkonu. Tvrdí, že uvedeným postupom príslušníkov PZ bolo opomenuté jeho poučenie, že má právo nevydať vec, aby sa ňou neusvedčil. V opisoch zápisníc nie je uvedené poučenie, že má právo nevydať vec dôležitú pre trestné konanie a je zrejmé, že mal byť poučený len podľa § 34 ods. 1 a § 89 ods. 1 a aj hrozba, že ak výzve nevyhoví, môže mu vec byť odňatá alebo mu môže byť uložená poriadková pokuta podľa § 70 Tr. por. Tento postup polície považuje za neprípustný, nakoľko je toho názoru, že výzva vydať vec pod vyššie uvedenými hrozbami, je v rozpore so zásadou zákazu seba obviňovania. Následne poukázal a spochybnil tvrdenie prokurátora GP SR JUDr. Čentéša, ktoré je v rozpore s ním uvádzaných skutočností. Až v zápisnici o výsluchu zadržaného- podozrivého zo 17.07.2015, vykonanej v čase od 13.43 hod do 14.15 hod. je uvedené poučenie podľa § 121 ods. 2 Tr. por., teda až niekoľko hodín po úkone vydania veci. Tie isté účinky má aj jeho vyhlásenie v zápisnici o výsluchu zo 17.07.2015 o 20.00 hod., ktorú zápisnicu nepovažuje za zákonne získaný dôkaz a že trestné stíhanie bolo vykonané v rozpore so zákonom pre dôkazy nevykonané zákonným spôsobom. Za iracionálne považuje, že by ktokoľvek dobrovoľne vydal veci, ktoré ho usvedčujú z trestného činu a nad rámec dokazovania by uviedol aj okolnosti pre použitie vyššej trestnej sadzby. Zdôraznil, že čo i len drobná pochybnosť, ktorá sa nedá vysvetliť ani podporiť zákonne získanými dôkazmi, musí byť vykladaná výlučne v prospech obvineného a na nezákonne získané dôkazy nemožno prihliadať a nemajú sa v súdnom spise nachádzať. V tejto súvislosti poukázal aj na vyjadrenie prokurátora GP SR z 27.10.2015. Uvedené skutočnosti zakladajú podľa neho dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Namietal, že okresný súd sa v rozsudku s jeho námietkami nevyšporiadal a to aj s poukazom na judikatúru NS SR.

Už v rámci prípravného konania poukazoval rôznymi podaniami, že príslušníci polície 16.07.2015 vstúpili na akademickú pôdu, pričom súhlas na vstup mali pravdepodobne až 17.07.2015 a nedá sa zistiť, kedy skutočne bol daný. S poukazom na žiadosť polície zo 17.07.2015 vyplýva, že smerovala výlučne a len na zabezpečenie základných úloh PZ a nie aj podľa § 281 písm. d/ Zák. o PZ. Za účelom vykonania vyšetrovania príslušníkom polície vstup na akademickú pôdu nebol umožnený. Vzhľadom na zákon o vysokých školách a nedotknuteľnosť akademickú pôdu vysokých škôl, rektorom školy, ktorý dával súhlas podľa písmena d/, nebol teda daný za účelom vyšetrovania, nakoľko o tento príslušníci ani nežiadali, ale takéto úkony vykonávali. Argumentoval, že napokon kriminalisti operatívneho oddelenia nevykonávajú vyšetrovanie ani skrátené vyšetrovanie o trestných činoch a preto namietal porušenie zákona zo strany polície.

Ohľadne trestného stíhania namietal, že uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci bolo pre prečin podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. a že teda bolo začaté iba pre prechovávanie drog. Následne však bolo vydané už uznesenie o vznesení obvinenia pre zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák., čiže bolo mu vznesené aj na predaj drog, hoci trestné stíhanie pre ne nebolo začaté. Preto považuje uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, na ktoré pochybenie upozorňovala aj prokurátorka v prípise z 28.07.2015. Napriek tomu, uznesenie o vznesení obvinenia, minimálne v časti aj na predaj drog, prokurátorom zrušené nebolo, hoci to bol podklad pre jeho vzatie do väzby. Toto bolo konvalidované až 14.09.2015. Ani s touto námietkou sa okresný súd nevyšporiadal.

Vzhľadom na predbežné vyjadrenie KEU PZ a ustálenú judikatúru, že na prechovávanie minimálneho množstva omamnej látky je potrebné, aby bolo spôsobilé po jeho užití ovplyvniť psychiku človeka, teda nebezpečenstvo pre jeho zdravie alebo život, vrátane nebezpečenstva návyku na užívanie tejto látky namietal, že bez zistenia koncentrácie účinnej látky v zaistenom množstve nepostačuje fakt, že sa táto nachádza v zozname omamných a psychotropných látok a predbežný výsledok skúmania takýto záver neobsahuje a navyše chýbal údaj o množstve účinnej látky THC v zaistenej rastline. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1To/32/2015 z 03.06.2015. Preto namietal,

že vznesenie obvinenia nebolo dôvodné a zákonné a že nemožno hovoriť, že bol spáchaný trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. V súvislosti s tvrdením okresného súdu, že pri dokumentovaní drogovej trestnej činnosti mal aj dobrovoľne vydať po domácky vyrobenú zbraň valcového tvaru a 27 ks nábojov, opätovne sa odvolal na svoje predchádzajúce tvrdenia v tomto odvolaní, namietané aj v záverečnej reči. S poukazom na tvrdenie súdu, ktorý vychádzal z výpovedí svedkov C. T., R. V., H. Y., a M. K., pričom prokurátorka 28.07.2015 uložila vyšetrovateľovi vykonať výsluchy menovaných svedkov (aj R. U.), vzhľadom na postup polície, ktorá mala vedomosť, kde svedkovia bývajú, ich výsluchy boli vykonané v septembri 2015 bez prítomnosti obhajcu a obvineného, resp. bez toho, aby boli upovedomení o ich výsluchoch. Namietal preto v tomto smere porušenie práva na rovnosť zbraní. Za nelogické a nepravdivé považuje tvrdenie svedka Pócsa z 13.09.2016, že menovaným svedkom osobne odniesli predvolania na výsluch, nakoľko to nepreukazuje žiadny dôkaz a tak, ako mnohokrát namietal, že svedkovia sa dobrovoľne priznávajú a je zrejmý ich záujem vypovedať v neprospech obžalovaného pod ťarchou ich možného trestného stíhania. V tomto smere spochybnil tvrdenie okresného súdu ohľadne vierohodnosti svedeckej výpovede, pokiaľ by nedošlo ku kontaktu polície a svedkov pred ich svedeckými výpoveďami. Navyše neexistuje žiadny dôkaz, napríklad ITP, ktorý by presne určil, že svedkovia drogu kupovali, kde ju kupovali, či ju kupovali, či to bola droga dohadovanie telefónom, SMS, facebookom, kde malo dôjsť k odovzdaniu a podobne. Napokon tvrdenie súdu, že obhajoba nenavrholala vykonať tento dôkaz uviedol, že to bola úloha obžaloby, aby uniesla dôkazné bremeno. Preto postup polície považuje za vykonaný v rozpore so zákonom a pokynom prokurátora, závažným spôsobom oslabil výpovednú hodnotu uvedených dôkazov, resp. tieto sú nepoužiteľné. Dal do pozornosti, že svedkovia neboli vypočutí 17.07.2015, ako sa nesprávne uvádza v rozsudku, ale operatívou bolo uskutočnené ich vypočutie v septembri 2015, kedy už bol vo väzbe. Navyše svedok R. U. nebol vo veci vôbec vypočutý. W. tvrdenia v rozsudku na strane 21, pod bodmi 1/ až 6/ odcitovaných v rozsudku, čo potvrdzuje aj samotný pokyn prokurátora, že uzneseniu o vznesení obvinenia 17.07.2015 nepredchádzalo uznesenie o začatí vo veci, ktoré bolo vydané až 14.09.2015. K podkvalifikácii skutku OČTK uviedol, že mali všetky potrebné informácie už pri vznesení obvinenia, pričom ich taktika spočívala v tom, že obžalovanému vzniesli obvinenie len podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. kde však nešlo o prípad povinnej obhajoby. Ako vyplynulo z výpovedí svedkov Melega, V., K. a T., títo boli po začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia operatívne vyťažení a preto operatíva nebola legálne právomocná vyťažovať týchto svedkov v uvedenom štádiu konania. Mohli im maximálne doručiť predvolania, čo však nebolo. Rovnako OČTK neboli nikým nútení, aby vydali ihneď uznesenie o vznesení obvinenia, mali a mohli zabezpečiť dostatočné množstvo dôkazov, ktoré aj napokon boli, ktoré by kvalifikovalo konanie obvineného podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., kde ide o prípad povinnej obhajoby, nakoľko od začiatku išlo o tento prípad. Preto OČTK už pred vznesením obvinenia podľa § 172 Tr. zák. mali vedomosť o nutnosti právnej kvalifikácie skutku v odseku 2 Tr. zák., práve pri ktorom nedošlo k pristihnutiu obvineného pri páchaní skutku a prípravné konanie trpí núdzou usvedčujúcich dôkazov a dodržanie práva na obhajobu je povinnou náležitosťou získavania dôkazov, ak výpoveď obvineného môže byť usvedčujúcim dôkazom. Následne poukázal aj na judikatúru NS SR, resp. Krajského súdu Žilina a preto vykonané dôkazy zakladajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

S poukazom na záverečnú reč navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok, z dôvodov § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Súčasne pripojil fotokópiu úradného záznamu OR PZ Bratislava IV, OKP zo 07.08.2015.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. bolo toto odvolanie obžalovaného zaslané procesnej strane, ktorá by mohla byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknutá, v danom prípade okresnej prokuratúre na prípadné vyjadrenie, čo však ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu nevyužila.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný zotrval na podanom odvolaní, ktoré však modifikoval oproti písomne podanému v rozsahu, že smeruje len čo do trestu a súčasne urobil vyhlásenie, že doznáva skutky, pre ktoré bol obvinený a bola na neho podaná obžaloba, že ľutuje svoje konanie, rád by dokončil školu, respektíve maturitu, nakoľko je vyučený automechanik. Prostredníctvom obhajcu dodal, že teda odvolanie podané proti výroku o vine a právnom posúdení skutkov, berieme späť.

V konečnom návrhu obhajcu uviedol, že akceptuje vôľu obžalovaného a modifikuje odvolanie, ktoré podal s tým, že poukázal na poľahčujúce okolnosti obžalovaného v predmetnom prípade, že tento doposiaľ viedol riadny život, nebol súdne trestaný, skutkov sa dopustil ako 19 ročný, teda vo veku blízkom

veku mladistvého a v neposlednom rade aj na priznanie jeho viny. Pokiaľ ide o dovtedajší postoj k trestnej činnosti, stalo sa tak po vstupe obhajcu, nakoľko obžalovaný dovtedy nerozumel právnym okolnostiam. V danom prípade a v danom momente v prejednávanej veci sú dosť vážne okolnosti, odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a preto žiadal a poprosil odvolací súd, aby boli dôsledne zohľadnené pri ukladaní trestu obžalovanému v predmetnom prípade.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave v konečnom návrhu uviedol, že prvostupňový rozsudok považuje za správny a zákonný a navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný záverom uviedol, že sa pridržiava prednesu svojho obhajcu a svoje konanie ľutuje.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal (mohol podať) odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného, modifikované pred odvolacím súdom, je dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu, na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania. Takéto chyby však v danom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu obžalovaného, spresneného pred odvolacím súdom, ktoré smerovalo len čo do výroku o uloženom treste a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmal preto výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, ale preskúmal len výrok o treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto výroku, pričom dospel k záveru, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody bol uložený v súlade so zákonom, ale vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho rodinné pomery, nepodmienečný trest odňatia slobody je neprímerane prísny.

Jednou zo základných zásad rekonštruovaného trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Tr. por.), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia napadnutého rozsudku pred súdom I. stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu v zmysle ustanovenia

§ 2 ods. 10 Tr. por. súd I. stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam.

Čo sa týka výroku o vine, z vykonaného dokazovania na okresnom súde vyplýva, že skutkov, ktoré sú vymedzené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa dopustil obžalovaný T. H., ktorého vina bola preukázaná, okrem čiastočného doznania skutkov tak, ako vyplýva z jeho výpovedí z prípravného konania a aj hlavného pojednávania. Tento počas prípravného konania najskôr sa doznal k trestnej činnosti, túto aj úprimne oľutoval, neskôr, namietal nesprávnosť a nezákonnosť postupu polície a vyšetrovania, resp. prokuratúry nielen ohľadne dobrovoľného vydania vecí, ale aj zrejmych nesprávností, pričom na hlavnom pojednávaní okresného súdu urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že je nevinný v zmysle podanej obžaloby, ale potvrdil, že doviezol z Čiech marihuanu 16.07.2015 od osoby menom Lukáš, asi 40 - 50 gramov asi za 200,- eur a že išlo o marihuanu zaistenú a vysypanú z igelitky, pričom ostatné zaistené drogy boli už dávnejšie kúpené, že drogy nepredával v obžalobe uvedeným osobám a že ich uviedol len preto, že polícia mu sľubovala, že ak uvedie nejaké mená tak, ho pustia domov. Následne podrobne popísal okolnosti a časové súvislosti jeho zadržania, vydania drog a trubky s nábojmi, ktoré nevydal dobrovoľne, nebol poučený, polícia si marihuanu zobrala sama a policajt klamal, keď vypovedal, že ju vydal dobrovoľne, i keď nepoprel, že zápisnicu o vydaní podpísal. Že trubka zaistená z jeho motorového vozidla bola zbraň, nevedel, našiel ju spolu s nábojmi pri upratovaní nejakej povaly, nevie, prečo ich zobral, asi z opatrnosti a náboje uložil v skrini na internáte.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bola vina obžalovaného preukázaná nielen čiastočným doznáním sa obžalovaného k obom skutkom, ale aj výpoveďami svedkov L. Y., T. T., C. T., R. V., M. K., H. Y., H. F., V. T., zápisnicami o vydaní vecí zo 17.07.2015 s fotodokumentáciou, služobným záznamom k zásahu zo 16.07.2015, potvrdením o ubytovaní zo 17.07.2015, Internátnym poriadkom VM Ľ. Štúra - Mlyny UK 2014/2015, povolením vstupu na akademickú pôdu VM Mlyny UK zo 17.07.2015, ale aj znaleckým dokazovaním, jednak z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická toxikológia Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava č.p. PPZ - KEU-BA-EXP-2015/11442 z 22.09.2015, z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria č. 16/2015 z 21.09.2015, z odboru kriminalistickej identifikácie, odvetvie kriminalistická balistika Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava č.p. PPZ - KEU-BA-EXP-2015/11764 z 20.08.2015, ako aj predbežným vyjadrením KEU PZ zo 17.07.2015 a aj ostatným listinným a dokumentačným materiálom.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú v podstate správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal okresný súd na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe Okresnou prokuratúrou Bratislava IV, č.k.1Pv 409/15/1104 z 13.01.2016, ktorá na obžalovaného T. H. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného. V tomto smere okresný súd sa veľmi podrobne vo svojom odôvodnení rozsudku vysporiadal nielen s vykonanými dôkazmi, ale aj s jednotlivými obhajobnými prednesmi a námietkami obžalovaného, ktoré si odvolací súd v podstate osvojuje a v podrobnostiach tak na ne poukazuje, bez potreby ich opakovania.

Krajský súd si preto osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutky popísané v napadnutom rozsudku sa stali a spáchal ich obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku neoprávnene si zadovážil, prechovával a predal omamnú látku a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, nakoľko tak spáchal na viacerých osobách, teda minimálne troch, v bode 1/ a v bode 2/ sebe zadovážil a držal strelivo bez povolenia a sebe zadovážil a držal strelnú zbraň bez povolenia. V tomto smere je len potrebné uviesť, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku

v bode 1/ bolo nesprávne uvedené množstvo konope zaistené v platovom vrecku o hmotnosti 3390 g, namiesto správneho množstva 3390 mg, ktorú zrejmu nesprávnosť prvostupňový súd nekriticky prevzal už z podanej obžaloby, napriek tomu, že jednoznačne z dôkazov, či už ide o výsledok predbežného vyšetrenia KEU PZ zo 17.07.2016, ale aj zo znaleckého posudku č.p. PPZ-KEU-BA-EXP-2015/11442 z 22.09.2015 vyplýva, že v plastovom sáčku s tlakovým uzáverom sa nachádzalo sušené konope, ktoré bolo o hmotnosti 3390 mg, ktorú zrejmu nesprávnosť je možné dodatočne opraviť.

Napokon toto pochybenie nemalo vplyv na právne posúdenie skutku, keď okresný súd pri právnom posúdení konania obžalovaného správne skutok v bode 1/ kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods.1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona a v bode 2/ ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona tak, ako to podrobne a správne rozviedol už prvostupňový súd.

Pokiaľ ide o odsudzujúcu časť napadnutého rozsudku, odvolací súd zistil, že v tejto časti bolo odvolanie obžalovaného dôvodné a to práve aj s prihliadnutím na zmenený postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti rozsah ním podaného modifikovaného odvolania a tým aj obmedzenej prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnuť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a príťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, príťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody (viď nižšie nález ÚS SR). Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 48 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody sa vykonáva diferencovane v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ústav na výkon trestu“) minimálneho, stredného alebo maximálneho stupňa stráženia.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Podľa § 321 ods.1 písm. e/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak je uložený trest neprímeraný.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 2, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Okresný súd vo vzťahu k obžalovanému súd zistil len jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., teda že viedol riadny život, pričom neaplikoval aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d/ Tr. zák., že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, napriek tomu, že v čase spáchania skutku bol vo veku temer 20 rokov s konštatovaním, že uvedená okolnosť nemala vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť s odôvodnením, že si bol plne vedomý svojej protiprávnej trestnej činnosti najmä vo vzťahu k predaju, zadovážovaniu a prechovávaniu drog, na ktorej aktívne participoval tým, že predmetné drogy predával a peniaze z takéhoto predaja použil pre svoju potrebu, na ktorú nebol ani nikým nútený, že vedel, že ide o trestnú činnosť zakázanú a riadne sankcionovanú zákonom. Pokiaľ išlo o predmetné náboje, ako i predmetnú zbraň - i tu súd mal za to, že sám vypovedal, že mal vedomosť o tom, že ide o náboje, že musel vedieť, že keďže nemal zbrojný preukaz, že jeho povinnosťou bolo v prípade, že ich vzal z predmetnej povaly odovzdať. To isté je i v súvislosti so zbraňou - i keď o nej tvrdil, že nemal vedomosť o tom, že ide o zbraň. Z merita a logiky veci však vyplýva, že keďže ako sám vypovedal našiel predmetné veci na povale o nábojoch mal vedomosť, že sú to náboje - musel si byť vedomý toho (a nakoniec i samotnou vizualizáciou - bolo zrejmé, že ide o zbraň - už tým, že ju zobral do ruky a teda zrejme si ju musel obzrieť - musel mať o tejto skutočnosti vedomosť. Navyiac keď tento predmet bol pri nábojoch. Okresný súd neprihliadol na priťažujúcu okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.), pretože táto okolnosť zároveň podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. (stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. Tpj/104/2009, zo dňa 14.júna 2010).

Vzhľadom k novej okolnosti, vyplývajúcej z vyjadrenia obžalovaného pred odvolacím súdom, keď po tom, čo podané odvolanie modifikoval len vo vzťahu k uloženému trestu a následne sa aj plne doznal k trestnej činnosti a túto aj úprimne oľutoval, odvolací súd, opätovným preskúmaním všetkých rozhodných hľadísk pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery dospel k záveru, že trest uložený prvostupňovým súdom je neprimerane prísny.

Primárne je potrebné uviesť, že okresný súd správne ukladal obžalovanému úhrnný trest a rovnako tak postupoval aj senát krajského súdu, nakoľko obžalovanému bolo potrebné ukladať takýto trest, nakoľko mu ho ukladal za dva zločiny, z toho jeden obzvlášť závažný a jeden prečin, pričom najprísnejšie trestným je obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., pri ktorom zákonodarca stanovil trestnú sadzbu odňatia slobody na desať rokov až pätnásť rokov. Za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona sa ukladá trest odňatia slobody na tri až osem rokov a prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na jeden až päť rokov.

Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému, postupoval odvolací súd obligatórne, vychádzajúc z toho, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje 5 rokov, súd musí obligatórne ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák.). Z tohto vyplýva, že v posudzovanej veci bolo možné obžalovanému uložiť len nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu to priamo vylučuje Trestný zákon.

Pri ukladaní úhrnného trestu u obž. T. H. podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na zákonné ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zák. odvolací súd opätovne dôsledne zvažoval všetky vyššie uvedené hľadiská pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery, s poukazom aj na odvolacie námietky obžalovaného. Obligatórne pritom opätovne zvažoval u obžalovaného všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/-m/ Tr. zák. Zistil tak, na rozdiel od prvostupňového súdu, že obžalovanému je potrebné priznať až tri poľahčujúce okolnosti a to nielen podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, nakoľko doposiaľ nebol súdne trestaný, ale aj že sa priznal k spáchanému trestnému činu a tento aj úprimne oľutoval podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., nakoľko zákon neurčuje, v ktorom štádiu konania sa môže obžalovaný priznať a úprimne oľutovať svoju trestnú činnosť, ale na rozdiel od okresného súdu aj poľahčujúcu podľa § 36 písm. d/ Tr. zák., teda že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, ak táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť, pričom podľa § 127 ods. 2 Tr. zák. osobou blízkou veku

mladistvých sa rozumie osoba, ktorá dovŕšila osemnásť rok svojho veku a neprekročila dvadsaťjeden rokov svojho veku. Obžalovaný v čase spáchania skutkov mal devätnásť rokov a odvolací súd dospel k záveru, vychádzajúc zo spisového materiálu, že práve tento jeho vek, nedosiahnuté maturitné vzdelanie, rodinné prostredie, z ktorého pochádza a aj pre nehody s otcom, pre ktoré sa odsťahoval od rodičov, samostatne bývajúc len na internáte s priateľkou a vzhľadom aj na znalkyňou konštatované zistenia, že sa jedná o osobu so zmiešanou poruchou osobnosti, uvedené okolnosti mali, resp. mohli mať vplyv na jeho rozumovú a vôľovú spôsobilosť, zvlášť za situácie, že sa doposiaľ nedostal do rozporu so zákonom. Pokiaľ prvostupňový súd odôvodňoval, prečo túto materiálnu podmienku pri aplikácii uvedenej poľahčujúcej okolnosti neuznal, ide len o okolnosti preukazujúce zavinenie obžalovaného, bez ktorého by nebolo možné uznať jeho vinu, avšak nepreukazujúce súdom uvádzané tvrdenia. Napokon počet troch poľahčujúcich okolností, v danom prípade, nemal vplyv na ich prevahu nad priťažujúcimi, ktoré neboli zistené žiadne. Teda správne už okresný súd nepriznal, ako priťažujúcu okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, nakoľko táto okolnosť už bola zohľadnená pri ukladaní úhrnného trestu a išlo by tak o dva krát prihladnuté na tú istú okolnosť. Spáchanie druhého trestného činu, ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 od. 2 Tr. zák. Spáchanie druhého trestného činu popri zločine je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa naposledy citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd preto opätovne dôsledne zvažoval všetky vyššie uvedené hľadiská pre ukládanie druhu trestu a jeho výmery u obž. T. H., pri obligatórnom zvážení aj všetkých poľahčujúcich okolností tak, ako je vyššie uvedené pri nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti a zistil tak prevahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 3:0.

Základná trestná sadzba odňatia slobody za najprísnejší obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods.1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona je 10 rokov až 15 rokov, pričom nižšie uvedeným postupom bolo nakoniec potrebné obžalovanému ukladať úhrnný trest odňatia slobody v rozpätí tejto zákonnej trestnej sadzby od 10 rokov do 15 rokov.

Pri úprave trestnej sadzby podľa osobitnej časti Trestného zákona podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 3 a § 41 ods. 2 Tr. zák. konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určuje tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa § 38 Tr. zák. a až následne podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

Keďže obžalovaný T. H. mal prevahu poľahčujúcich okolností postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., znižovala sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a horná hranica trestnej sadzby sa následne zvyšovala z predtým zníženej hornej hranice (§ 38 ods. 3 Tr. zák.) zase o jednu tretinu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., čím horná hranica trestnej sadzby sa upravila opätovne na 15 rokov.

V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že Nálezom ÚS SR publikovaným v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 zo dňa 28.11.2012 bolo vyslovené, že v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenie § 41 ods. 2 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Z vyššie citovaného výroku nálezu Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že citovaná časť ustanovenia § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Tr. zák. je nielen v nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, ale taktiež dňom publikácie nálezu v Zbierke zákonov stratila účinnosť.

Vzhľadom k tomu vyššie citované zákonné ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ už nie je platné ustanovenie. Preto ukladanie trestu nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody neprichádzalo do úvahy, čo vlastne ani neaplikoval okresný súd.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd preto opätovne zvažoval všetky kritéria pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery obžalovanému T. H. a pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali jeho konanie, zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a akceptujúc aj jeho odvolacie námietky a prihliadajúc v neposlednom rade aj na jeho postoj k trestnej činnosti a aj vyššie uvedenú prevahu poľahčujúcich okolností. Odvolací súd poukazuje na zásadu, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému, v danom prípade obzvlášť závažného zločinu, resp. zločinu a aj prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchateľom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchateľom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchateľa (retribúcia).

Odvolací súd v danom prípade dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, riadiac sa pritom ustanovením podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., podľa ktorého, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchateľa má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchateľa neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchateľovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, nakoľko v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody je aspoň desať rokov.

Keďže podľa zákona ide o mimoriadne zníženie trestu, pre takýto postup musia byť zistené také okolnosti prípadu alebo pomery na strane páchateľa, ktoré sú mimoriadne, niečím výnimočné a nevyskytujú sa v iných obdobných prípadoch, a zároveň vzhľadom na ktoré by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchateľa neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania. Pod pojmom okolnosti prípadu sa rozumejú predovšetkým také skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť povahu, charakter a iné objektívne okolnosti spáchaného trestného činu. Tieto musia byť také intenzívne a také závažné, aby ich bolo možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu. Pod mimoriadne pomery páchateľa možno zaradiť tie okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchanému trestnému činu a môže ísť napríklad o rodinné pomery alebo o zdravotný stav obžalovaného. Aj tieto však musia vykazovať známky mimoriadnosti, výnimočnosti a neobvyklosti v iných podobných prípadoch. Takýmito okolnosťami a pomermi páchateľa však môžu byť aj inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností. Nie je možné vylúčiť, že viacero okolností, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, vo svojom súhrne nadobudnú v konkrétnom prípade taký význam, že ich bude možné posúdiť ako mimoriadne okolnosti v zmysle ustanovení § 39 ods. 1 Tr. zák. Takéto mimoriadne okolnosti prípadu krajský súd zistil aj v predmetnej trestnej veci obž. Pavla H.. Popri prvostupňovom súdom zistenej jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zák., krajský súd zistil, že obžalovanému je potrebné priznať aj poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. d), l) Tr. zák.

tak, ako je už vyššie uvedené.

Okresným súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov považoval odvolací súd za neprimerane prísny a uložil mu trest v trvaní 5 rokov práve z dôvodov okolností daného prípadu a osoby obžalovaného. Primárne je potrebné poukázať, že napriek tomu, že predmetný najprísnejší obzvlášť závažný zločin je zločinom ohrozujúcim život a zdravie človeka, odvolací súd poukazuje na celkové množstvo zaistených drog, prevažne marihuany, tzv. ľahšej drogy s výhradou vyššie už uvedenej zrejmej nesprávnosti, a aj na množstvo pochybení zo strany orgánov prípravného konania, najmä v počiatočnej fáze vyšetrovania, na čo poukázal nielen prokurátor GP SR a aj dozorujúca prokurátorka. Napokon súd v

prospech obžalovaného zohľadnil aj jeho doznanie v počiatočnej fáze konania, keď výraznou mierou napomohol pri objasňovaní jeho trestnej činnosti a vlastne tak prispel k jej odhaleniu. Vzhľadom k tomu, že práve pri jeho doznaní a z toho vyplývajúceho sprísnenia jeho konania podľa prísnejšieho zákonného ustanovenia, odvolací súd zohľadnil aj osobné pomery obžalovaného, ktorý bol pred zadržaním študentom denného štúdia Strednej priemyselnej školy v Myjave, tesne pred maturitou, ktorú si už nemohol ukončiť, pre jeho vzatie do väzby, že ukladanie trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby by bolo neprimerane prísne. Preto obžalovanému, ako doposiaľ netrestaného, študentovi strednej školy, jeho sebakritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a prísľub, že sa viac trestnej činnosti nedopustí, uložil trest v rámci mimoriadneho zníženia, aplikujúc tak ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v trvaní 5 rokov. K tomuto dodáva, že na jednej strane štát chráni svoj záujem na ochrane ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, a to aj za použitia prísnych sankcií postihujúcich také protiprávne konanie, akého sa dopustil aj obžalovaný Pavol H., v čom sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Na druhej strane Trestný zákon v základných zásadách ukladania trestov, konkrétne v ustanovení § 38 ods. 4 Tr. zák. hovorí, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené. Jedným zo zákonných nástrojov zohľadnenia uvedeného je aj možnosť použitia § 39 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Práve v prejednávanom prípade sa krajský súd zaoberal vyššie uvedenými skutočnosťami, vzal pri tom do úvahy najmä to, že obžalovaný sa nielen na začiatku trestného stíhania doznal k spáchaniu protiprávnej činnosti v celom rozsahu a tým výrazne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti, ale napokon aj pred odvolacím súdom, z čoho vyplýva, že jeho priznanie a postoj k spáchanej trestnej činnosti, ktorú oľutoval nie sú formálne. Z hľadiska jeho osoby, najmä na jeho vek, ktorý je blízky veku mladistvého, nakoľko v čase spáchania skutkov mal 19 rokov, pričom ide o doposiaľ netrestaného páchatela a preto možno konštatovať, že nie je závažnejšie kriminálne narušený. Preto trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorý je zo zákona nepodmienečný, by sa minul prevýchovným účinkom, prevažovala by len represívna stránka trestu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti potom odvolací súd preskúmajúc, na podklade odvolania obžalovaného, uložený trest súdom prvého stupňa sa javí ako neprimerane prísny a preto dospel k záveru, že sú splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Po vyhodnotení všetkých skutočností a zásad dôležitých z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy aj vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, je odvolací súd názoru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné a bude postačovať na obžalovaného vplývať trestom odňatia slobody kratším tak, ako vyplýva z vyššie uvedeného. Preto senát krajského súdu v napadnutom rozsudku zrušil výrok o uloženom treste odňatia slobody, ako aj výrok o spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol tak, že podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. d), písm. j), písm. l) Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého ho v zmysle § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, teda rovnako, ako prvostupňový súd. Odvolací súd uvádza, že aj keď je trest uložený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, je nutné povedať, že ide o pomerne dlhodobé obmedzenie osobnej slobody obžalovaného, ktoré podľa presvedčenia súdu bude mať na neho dostatočný prevýchovný vplyv, aby si uvedomil závažnosť svojho protispoločenského konania a bude splnený účel trestu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák., t. j. chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a tiež výchovne pôsobiť na ostatných členov spoločnosti.

Vo zvyšných, týmto rozsudkom nezmenených výrokoch, napadnutý rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý, teda vo výrokoch o vine, právnom posúdení skutkov, vo výroku o uloženom ochrannom dohľade v trvaní 1. roka a aj v treste prepadenia vecí.

Na základe vyššie uvedených úvah a na základe odvolania obžalovaného T. Dugu, odvolací súd rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal krajský súd dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.